హృదయం పవిత్రమైనది

కంఠంనేని రాధాకృష్ణమూర్తి

గోడ దూకాడు రామారావు. కాలేజీ రోజుల్లోని ఆటల ప్రావీణ్యం అతని కిప్పుడు ఉపకరించింది. వీధివేపు అంతా చీకటిగా ఉన్నా పెరటిలో మాత్రం వెల్తురు బాగానే ఉంది, వరండా బయట వెలుగుతున్న బల్బుద్వారా. ఆ మూల గుబురుగా ఉన్న సన్నజాజిపొద వెనక కొద్దిపాటి మసకతనం ఉండే చప్పున అటు నడిచాడు.

ఎక్కడా అలికిడిలేదు. వరండా అవతలగా తెరిచి ఉన్న గుమ్మంలోంచి డైనింగ్ టేబులుమీద స్టెయిన్‌లెస్ స్టీలు పాత్రలు, బోర్లించినపళ్ళాలు,వాటర్ జగ్, గ్లాసులు మొదలైనవి కనిపిస్తున్నాయి.

పొదవెనక నిలబడి ఉన్న రామారావు గుండెలు వేగంగా కొట్టుకోసాగాయి. అతని కళ్ళనిండా భయం. కాళ్ళలో నిస్త్రాణ. రెండురోజుల క్రితం చేసిన భోజనం కావటంతో అతనికి తన శరీరమే భారంగా అనిపిస్తోంది.

దొంగతనం చేయటానికి వచ్చాడు అతనిప్పుడు. డబ్బు తస్కరిద్దామని కాదు. విలువైన ఆభరణాలకోసమూ కాదు. కేవలం తిండి, తిండిని దొంగి లించుదామని! రెండు రోజులనుంచీ పస్తులుంటున్న భార్యాబిడ్డల ఆకలిని తీర్చటంకోసం – న్యాయమైన రీతిలో ఆ పని చేయటానికి అవకాశాలు లేక, చాతకాక-అన్యాయంగానైనా సరే సంపా దించుదామని !! మధ్యతరగతి మను ష్యులు అతి హేయంగా భావించే చోర త్వానికి అయిష్టంగా, దిగులు దిగులుగా, భయం భయంగా...

కొద్దిసేపు తర్వాత గుండె దిటవు పర్చుకుని రామారావు మొండిధైర్యంతో ముందుకు కదలబోయి చటుక్కున ఆగిపోయాడు. లోపలి గదిలోంచి ఒక యువతి వరండాలోకి వస్తోంది. స్లీవ్‌లెస్ జాకెట్ ధరించి ఉందామె ఆరోగ్యంతో ఆమె శరీరం నవనవలాడుతూ కన్పి స్తోంది. ఖరీదైన యాపిల్ పండులా ఉందామె. ఆమె వెనకే మరోయువకుడు వచ్చాడు. అందంలోనూ ఆరోగ్యం లోనూ అతనామెతో పోటీ పడుతున్నాడు పైజమా, బనీను.

వాళ్ళిద్దరూ తననెక్కడ గమనిస్తారో నని భయపడ్డాడు రామారావు. కాని వాళ్ళగొడవలో వాళ్ళున్నారు.

"ఇన్నాళ్ళా మీరు కాంపుకుపోయి ఉండి వచ్చేదీ?" అంటోందామె.

"ఏంచేయను డియర్..." ఏమో అంటూ అతనామెను డైనింగ్ టేబులు వద్దకు నడిపించుకుపోయాడు.

వాళ్ళిద్దరూ టేబులుకు అటువేపున పక్కపక్కనే కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు. రామారావుకు అభిముఖంగా.

ఇబ్బందిగా కదిలి మరింత వొదిగి నిలబడ్డాడు, రామారావు తన మొహం మీద వెల్తురు పడకుండా జాగ్రత్త పడుతూ.

గిన్నెమీద మూత తీసిందామె. రెండు ప్లేట్లలో తనకూ, ఆతనికీ ఏమో వడ్డించింది గరిటతో.

గుటకలు మింగాడు రామారావు.

వాళ్ళిద్దరూ నెమరేస్తున్నారు. ఒకరి నోటి కొకరు అందించుకుంటున్నారు. నవ్వుకుంటున్నారు. ఒకవేపు ఒకళ్ళు ఆప్యాయంగా చూసుకుంటున్నారు.

ముచ్చట వేసింది రామారావుకు వాళ్ళను చూస్తుంటే. ఆ సమయాన తన భార్య గుర్తుకొచ్చింది. ఎండిపోయి పీలగా ఉంటుందామె. పెళ్ళయి ఎనిమి దేళ్ళు దాటిందిగాని ఏనాడూ తామిద్దరూ

ఈమాత్రం తీరికగా జంటగా కూర్చుని తినటమూ, కబుర్లాడటమూ జరగలేదు. ఆదర్శానికి పోయి పేదపిల్లని పెళ్లి చేసుకున్నాడు కట్నం తీసుకోకుండా. తనవేపూ ఆమెవేపూ అంతా పెద్దసంసారాలు. మంది ఎక్కువా ఇళ్లు ఇరుకూనూ. వివాహ ప్రారంభమైంది. దినాల్లో కూడా శృంగారమూ, తత్సంబంధమైన ఆనందమూ తానెరగడు, ఏదో అంతానిద్ర పోతూరనిపించాక లేవటము, భార్య మెడ గిల్లటమూ, చెల్లాయిలో లేక మరదళ్ళో ఎక్కడ ఆలకిస్తారోనన్న భయంతో అతి జాగ్రత్తగా ఆ మొక్కుబడిని కాస్తా తీర్చుకోవటమూ తప్ప. నరాల అల్లరి ఆగిపోయేది. అంతే, మరే ఆనందమూ లభించేదికాదు. అంతకన్నా జంతువులు నయం ఏ ఇన్హిబిషన్సూ లేకుండా ఇంకాస్త సహజానందాన్ని అనుభవిస్తాయి...

అప్రయత్నంగా దవడలు గిట్టగరుచుకున్నాయి రామారావుకు. క్షణంపాటు అరణ్యన్యాయం అతని మెదడులో వైబ్రేటయింది. వాళ్ళిద్దరినీ ఖూనీచేసి ఆ ఇంటి నాక్రమించుకుని తనూ తన భార్యాపిల్లలూ కాపురంచేస్తే?! అవెంటనే ఉసూరుమన్నాడు, నాగరిక సమాజము, దాని సంకుచిత న్యాయసూత్రాలూ గుర్తుకువచ్చి.

ఆమె భర్త ఏదో అన్నట్లున్నాడు, ఆమె పగలబడి నవ్వుతోంది కుర్చీలో వెనక్కి జారగిలబడి. ఆమె పవిట జారిపోయి లోనెక్‌లోంచి రొమ్ములు రెండూ కలుసుకున్న చోటు గుండెల్ని జలదరింపజేస్తుంది. అట్లాంటి సెన్సారు కాని దృశ్యాన్ని రామారావు అంతకు ముందెన్నడూ చూసిఉండలేదు. అతని నరాలలోని యవ్వనం కడుపులోని ఆకలిని జయించటానికి కొద్దిసేపు పెనగులాడింది.

ఆమె భర్త మాటిమాటికీ జోకులు వేస్తున్నట్లున్నాడు, ఆమె అలా నవ్వుతూనే ఉంది. కొంటెగా ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతున్న ఆమె భర్తగ్లాసును నోటివద్ద ఉంచుకుని చటుక్కున తన పుక్కిటిలోని నీటిని తెరిచిఉన్న ఆమె నోటిలోకి ధారగా ఊదాడు. ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిందామె. పొలమరింత అయి దగ్గసాగింది. ఆమె మొహంనిండా నీటితడి. ఇప్పుడు నవ్వటం ఆమె భర్త వంతయింది

అట్లాంటి శృంగారం గురించి రామారావు ఏదో ఫ్రెంచి నవలలో చదివాడు. విచిత్రమనిపించిందతనికి. డబ్బు భౌతికపరమైన సౌకర్యాలని సమకూర్చటంతో పాటు మనస్సంబంధితమైన శృంగారభావాల్నికూడా రేపుతుందిగావును. తనలో ఏనాడూ, ఆఖరికి వివాహపు మొదటి దినాల్లోకూడా భార్య సమక్షంలో ఈ మాత్రపు శృంగారభావాలు కదలలేదు. కారణం—ఎప్పుడూ మనస్సులో నిండి

ఉండే సమస్యలు! ఆర్థికపరమైనవి— కొన్నాళ్ళు ఉద్యోగంలేక డబ్బులు లేకా, ఇంకొన్నాళ్ల ఉద్యోగంఉండీ డబ్బులు చాలకా. ప్రస్తుతం ఆరునెలలనుంచీ మళ్ళీ నిరుద్యోగం. వ్యర్థమైన చదువు, వ్యర్థమవుతున్న యవ్వనం, ఆకలి, ఆకలి, ఆకలీ...తల విదిలించాడు రామారావు.

అమాంతంగా ఆమెను పొదవుగా రెండు చేతుల్లోకి ఎత్తుకున్నాడామెభర్త. గారంగా ఆమె ఏమో గునుస్తోంది అతని చెవులవద్ద. ఆమెనలా ఎత్తుకుని అతను లోపలి గదుల్లోకి పోయాడు తలుపులైనా వేసుకోకుండా,

కొద్దిసేపు ఎదురుచూసాడు రామారావు, ఒక నిముషం, రెండునిముషాలు. మూడు నిముషాలు...ఇక ఆగలేక చప్పున ముందుకు నడిచాడు.

చాలాభాగం గిన్నెలకు మూతలువేసి లేవు స్వీట్సు, చిప్సు, అన్నము, చారు, మటన్ ఫ్రై, గడ్డపెరుగు, ఏమేమో ఉన్నాయి. అంతవరకూ అతనిలో ముణగదీసుకుని ఉన్న ఆకలి ఒక్కసారిగా వొళ్ళువిరుచుకుంది. ఆవురావురు మంటూ వాటిమీద పడ్డాడు రామారావు.

లోపలిగదిలోంచి ఉండి ఉండి ఆమె కేరింతలు మధురంగా వినిపిస్తున్నాయి.

పళ్లెంలోకి గబగబాఅన్నమూకూరలు వడ్డించుకున్నాడు రామారావు. తింటున్నాడేగాని అతనికి రుచేమీ తెలియటం లేదు. మనస్సంతా ఇంటివద్ద సొమ్మసిల్లి పడిపోయిన భార్యాబిడ్డలమీద ఉంది.

"నాన్నా! నువ్వుకూడా ఏమీతినలేదు కదా, మరి నీకు ఆకలి కావటంలా??" తను ఆకలితో మాడుతూనే తండ్రి గురించి బెంగపడే ప్రియపుత్రుడు రాజు,

"ఏ స్నేహితుల ఇంటికన్నా వెళ్ళి ముందు మీరూ, బాబూ ఇంత తినిరండి, నా సంగతి తర్వాత చూడవచ్చు." భార్య అర్థింపులోని ఆప్యాయత...

ఇంక తినబుద్ధి కాలేదతనికి. ఒక పెద్ద గిన్నెను అందుకుని అందులోకి అన్నాన్నీ, కనిపించిన కూరల్నీ కలాపులగంగా వేసుకున్నాడు. ఫ్రిజ్ లోంచి కొన్ని యాపిల్ పళ్ళను తీసి జేబుల్లో కుక్కుకున్నాడు. గిన్నెతో ముందుకు కదలబోతూ గుమ్మంలోకి చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఇందాకటి యువకుడు! ఎప్పుడు వచ్చాడోగాని గుమ్మంలో నిలబడి తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు తనవేపు.

"ఎవరు నువ్వు?"

"ఇంకా ఎవరని అడుగుతారేమిటండీ దొంగ అయితేనూ." అతని వెనక నిలబడి ఉన్న యువతి అంటోంది.

తిండి ధ్యాసలోపడి పరిస్థితుల్ని పట్టించుకోనందుకు తనను తాను నిందించుకున్నాడు రామారావు. గిన్నెను టేబులుమీద ఉంచాడు...

* * *

"అవున్సార్, ఆ రాత్రి వాళ్ళిద్దరినీ నేను చంపేసాను. కాదు చంపాల్సి వచ్చింది. అట్లాంటి పరిస్థితి ఎందుకు వచ్చిందన్నది మీరు కొంచెం ఆలకిం చాలి. ఆ రాత్రి వాళ్ళిద్దరినీ నేనెంతో బతిమిలాడుకున్నాను గిన్నెలోకి ప్రోగు చేసుకున్న అన్నంతోపాటు వదిలిపెట్ట మని. మొదట నాస్థితిగతుల్ని వాళ్ళకు వివరించి చెప్పటానికి ప్రయత్నించాను. ఇంటివద్ద ఆకలికి శోషిల్లిపోయిన నా భార్యాబిడ్డలు, నా నిరుద్యోగం,అదంతా. సంపాదనలేనివాణ్ణి బంధుమిత్రులంతా వదిలివేస్తారు. మొదట్లో అందిన చోటల్లా అప్పులు చేసాను. అప్పులు పుట్టటం ఆగిపోయాక ఇంట్లో రోజువారీ తిండి పెద్ద సమస్య అయిపోయింది. ఆఖరులో కొన్నాళ్ళు మొహమాటాన్ని అమ్మకానికి పెట్టి బతికాను. రెండురోజులకొకసారి ఏ మిత్రుడి ఇంటికో సకుటుంబంగా భోజ నాల సమయానికి జేరుకునేవాణ్ణి ఏదవ లేక నవ్వుతూ భోజనం పెట్టక తప్పేది కాదు వాళ్ళకు కాని మొహమాటాలయినా ఎన్నాళ్ళని సాగుతాయి కనక! తొందర లోనే ఆ ట్రిక్కు పనిచేయటం మానే సాయి. మరి డబ్బుకు ప్రాధాన్యత నిచ్చే స్నేహితులు నాతోనే చెప్పేసారు మరోసారివస్తే మర్యాదదక్కదని, కాస్త మంచి మర్యాదల్ని మెయింటెయిన్ సేచే వాళ్లు వాళ్ళ భార్యలద్వారా ఒకరంపు ఎత్తిపొడుపుల్ని నా భార్యముందు ప్రయో గింపజేసారు. నా భార్యను మహాఇల్లా లుగా చెప్పుకోవచ్చు. పాపం ఆవిడ

అట్లాంటి రోజుల్లో కూడా గుడ్లనీళ్ల కుక్కుకుని నాకు ధైర్యం చెప్పటానికి ప్రయత్నించేదిగాని ఏనాడూ నా అప్రయోజకత్వానికి నన్ను కించబరుస్తూ మాట్లాడి ఎరుగదు. ఆమె మరోరకంగా అందరు ఆడవాళ్ళలా ప్రవర్తించి ఉన్నట్టయితే నేనింతగా సంసారంపట్ల బాధ్యతను ఫీలయి ఉండేవాణ్ణి కాదేమో. ఏనాడో రైలుక్రింద తలపెట్టి ఉండేవాణ్ణి. కాని నా భార్యాబిడ్డలు నాపట్ల అసాధారణమైన ప్రేమనుప్రదర్శించారు. ఆ ప్రేమకు తట్టుకోలేకపోయాను. రెండు రోజులపాటు తిండిలేక వాళ్ళు ఇంట్లో శోషిల్లి పడిపోతే చూడలేక పోయాను. బాధ్యత నా వెన్ను తట్టింది. నీతి, మంచి మర్యాదా, పరువు, ప్రతిష్ఠలూ వీటికోసం ప్రాకులాడటం వెర్రితనమనిపించింది, ఆరోజయినాగాని కేవలం ఇంత తిండిని దొంగిలిద్దామని మాత్రమే ఆ ఇంటికి వెళ్ళాను. కాని వాళ్ళు నేనెంత బ్రతిమిలాడినా వినిపించుకోకపోవటమూ, నన్ను పోలీసుల కప్పజెప్పటమే తమ ధ్యేయమన్నట్లుగా ప్రవర్తించటమూ, అదే సమయాన అతిగా ప్రేమించే నా భార్యాబిడ్డలు నా కళ్ళముందు దీనంగా దిగులుగా కనిపించటమూ జరగటంతో నాకు నేను ఏమిచేస్తున్నానో తెలియని ఉన్మాద స్థితిలో అక్కడ బల్లమీద కనిపించిన పళ్లకోసుకునే చాకునుతీసుకుని వాళ్ళతో కలబడ్డాను తప్పించుకోవటానికి నా కంతకంటే మరోస్థితి కనిపించక పోయింది. వాళ్ళకున్నది డబ్బు సమకూర్చిన మదబలమయితే నాకున్నది సంసారంమీది ప్రేమ నా శరీరంలోకి ఆవహింపచేసిన పిచ్చిబలం. అదొక డెస్పరేట్ ఎటంప్ట్! ఆఖరికి నా పిచ్చిబలం నెగ్గింది.వాళ్ళిద్దరూ నాఎదురుగార క్తంలో పొర్లుతూ కనిపించారు..."

చెప్పటం ఆపి కొద్దిసేపు మౌనం వహించాడు రామారావు. తర్వాత మళ్ళీ మొదలెట్టాడు.

"అయ్యా! నాకిక్కడ ఒక సంగతి అర్థంకావటంలేదు. ఆ రాత్రి వాళ్ళను నేనెంతో బ్రతిమిలాడుకున్నాను నన్ను వెళ్ళిపోనిమ్మని కాని వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు, నా పరిస్థితి అంతా వినివుండి కూడా, ఆఖరికి చేతులెత్తిదణ్ణం పెట్టాను. అయినా వాళ్ళలోకి దాక్షిణ్యమనేది ప్రవేశించలేదు.నేను శిక్షించబడాలన్నట్లు ప్రవర్తించారు. నిజానికి వాళ్ళకు నేను చేసిన అపకారమేమిటి? వాళ్ళకు చెందిన ఇంత తిండిని దొంగిలించటం అంతేనా? నిజంగానే అదంత పెద్ద నేరమా – పోలీసుల కప్పజెప్పేంతగా – అంటే పనిష్మెంట్ ఇవ్వబడాల్సినంతగా ?? ఒకళ్లకు సంబంధించిన ఈమాత్రపు తిండిని లాక్కోవటమేవాళ్లకంతకోపాన్ని కలిగిస్తున్నప్పుడు నాకసలు తిండి అనేదే లభించనీకుండా అన్ని అవకాశాలీ

యు

కలియుగ సీత

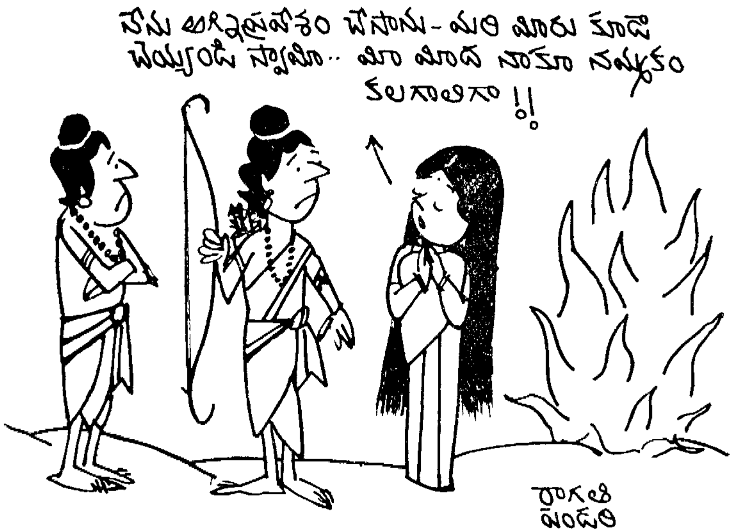

లాక్కున్న ఈ వ్యవస్థపట్ల నాకింకెంత క్రోధంఉండాలంటారు? సరే, నేనారోజు దొంగతనం చేయకుండా ఉండాల్సింది మీమీన్యాయసూత్రాలప్రకారం మరయితే అట్లాంటి స్థితిలో నేనేమి చేయాలంటారు? నా భార్యాబిడ్డలు ఆకలిచావు చస్తూ ఉంటే చూస్తూ ఊరుకుని, నన్నుకూడా అదే చావుకి ఎరని కమ్మంటారా? చెప్పండి సార్, చెప్పండి!! సమాజం అల్ప సంఖ్యాకులకు సుఖాల్నీ, అధిక సంఖ్యాకులకు కష్టాల్నీ, ఆకలినీ నిర్దేశిస్తూ ఒకరకమైన వికృతవ్యాపారన్యాయాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నప్పుడు, ఆ న్యాయానికి బలిఅవుతున్న బడుగువర్గాలు వాళ్లకు చేతనయిన, ప్రకృతి వాళ్ళకు నేర్పిన ఆటవిక న్యాయాన్ని ఆశ్రయించడం తప్పంటారా ???

"బహుశా మీరు నాకు ఏ ఉరిశిక్షనో విధించవచ్చు. నాకు పెద్దగా బాధలేదు. మరి నా భార్యాబిడ్డల మాటేమిటి ? వాళ్ళని ఆత్మాహుతి చేసుకొమ్మంటారా? అదికూడా మీ దృష్టిలో నేరమే!! మీచేత స్థాపించబడి పోషించబడే ఈ అనాధ శరణాలయాల్లో మాబోటి నీతిమంతులకి స్థానాలుండవు. అంతకంటే నాభార్య ఏ వేశ్యాగృహాన్నో ఆశ్రయిస్తే బాగుంటుంది. నా కొడుకు ఈకసితో,రగుల్తున ఈపగతో పెరిగి పెద్దవాడయ్యాక మరో యాంటీ సోషల్ ఎలిమెంట్‌గా తయారవుతాడు. అప్పుడు మీరు వాళ్ళకు

మళ్ళీ శిక్షలు విధిస్తారు గావును, మీరు మీరు గీసుకున్న గీతల ప్రకారం! ఎట్లాంటి న్యాయమండీ మీది?? మరో నేరం జరగకుండాఉండటానికి సృష్టించ బడాల్సిన మీ న్యాయసూత్రాలు మరిన్ని నేరాల్ని వృద్ధిచేయటానికి ఉపయోగ పడుతున్నాయంటే అదీ ఒక న్యాయమే నంటారా..."

* * *

చాలాకాలం నడిచింది కేసు కోర్టులో. తీర్పు వెలువరించటానికి ముందురోజు రాత్రి జడ్జి మనోహరరావు తన గదిలో చాలాసేపు అసహనంగా పచార్లుచేసాడు. డబుల్ మర్డరు కేసు! చట్టప్రకారం ముద్దాయికి కఠినమైన శిక్షనే విధించాలి. కాని అందుకు ఆయనకు మనసొప్పటం లేదు. జరిగిన నేరంలో వ్యక్తిగతంగా ముద్దాయికంటే సామూహికంగా వ్యవస్థకు ఎక్కువభాగం ఉందనిపిస్తోం దతనికి. ఏ వ్యక్తిలోనూ పుట్టుకతోనే నేరప్రవృత్తి ఉండదనీ, సమాజపు ఆర్థిక పరిస్థితులూ, పరిసరప్రభావాలూ, సాంఘిక మానసిక పరిస్థితులూ వ్యక్తిని నేరాల్లోకి నెడతాయనీ, క్రిమినల్ న్యాయ చట్టాలను అమలుజరిపేటప్పుడు పై విషయాల్ని ప్రాతిపదికగా తీసుకో వాలనీ భావిస్తాడాయన. మారుతున్న సమాజంతోపాటు న్యాయశాస్త్రంకూడా మారాలంటాడు. అలా మారటానికి తనవంతు కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చటానికి ప్రతిన్యాయమూర్తి ప్రయత్నించా లంటాడు. చరిత్రాత్మకమైన తీర్పు లిచ్చిన కొందరు న్యాయమూర్తులూ, వాళ్ళ తీర్పులూ గుర్తుకొచ్చాయతనికి. తనుసీనియజడ్జి. ఏనాడూ తను అవినీతికి లొంగలేదు. సిన్సియారిటీకి కట్టుబడి ఉన్నాడు ఇన్నేళ్ళనుంచీ. అట్లాంటి తనకు చట్టాల్ని మార్చే లేక అవి మార టానికి దోహదంచేసే అవకాశాల్ని క్రియేట్ చేసే హక్కుంది నైతికంగా...

ఆ మర్నాడు కోర్టులో కేసు పూర్వాపరాల్ని సమీక్షిస్తూ తనతీర్పులో చివరిభాగాన్నిలా చదివాడు జడ్జి మనోహరరావు.

"...ఈ కేసులో ముద్దాయి నేరం చేయటానికి మూలకారణం ఆకలిఅన్నది సుస్పష్టం. ఫలానా నేరానికి చట్టం ఫలానా శిక్షను నిర్దేశిస్తోందంటే దానికి వెనక ఉన్న ఉద్దేశ్యం ఆ శిక్షను చూసి భయపడో లేక ఆ శిక్షద్వారా పశ్చా త్తాపం చెందో ఆ వ్యక్తిగాని, సమాజం గాని మరొకళ్లుగాని మళ్ళీ అట్లాంటి నేరాన్ని చేయకుండా ఉంటారనీ, ఉండా లనీనూ. కాని ఆర్థికపరమైన ఇట్లాంటి నేరాల విషయంలో ఆ రకంగా ఆలో చించడానికి ఏమాత్రమూ అవకాశంలేదు. ముద్దాయి విడుదలై తిరిగి సమాజంలోకి వస్తే మాత్రం మళ్ళీ ఇట్లాంటి నేరాన్ని చేయడనేందుకు గ్యారంటీ లేదు.

కారణం – అతని ప్రాథమికావసరాలు అంటే తిండి, బట్ట, షెల్టర్, ఇట్లాంటివి తీరే అవకాశాలు సామాజికంగా సుదూర భవిష్యత్తులో ఎక్కడా లేవు కాబట్టి. ముద్దాయిని శిక్షించటంద్వారా శిక్ష యొక్క మూలఉద్దేశ్యం ఫుల్‌ఫిల్ కావటం లేదంటే ఆ శిక్ష వృథాప్రయోగమన్న మాట! ముద్దాయి చదువుకున్నవాడు. అర్హతలున్న మానవుడికి అవసరాలు తీరటంలేదంటే అది అతనితప్పు కాక అతనుంటున్న సమాజానిదవుతుంది..."

ఇట్లా మరికొన్ని పేజీలు చదివాక తన తీర్పునిలా ముగించాడు జడ్జి మనోహరరావు.
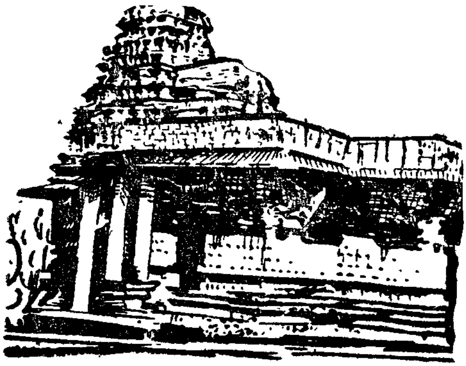
"...అలా అని క్రిమినల్ నేరస్థుల్ని శిక్షించకుండా వదిలివేయటం సమాజశ్రేయస్సు దృష్ట్యా మంచిదికాదు. కాబట్టి ముద్దాయి రామారావుకు పద్నాలుగేళ్ళ కఠినకారాగారవాస శిక్షను విధిస్తున్నాను. అయితే న్యాయం పవిత్రమైనది. పరిస్థితుల కారణంగా ఒక వ్యక్తి ఒకసారి నేరం చేసినంత మాత్రాన అతని జీవితాన్ని బలి తీసుకునే హక్కు ఏ సమాజానికీ, ఏ న్యాయచట్టానికీ లేదు. ఉండరాదుకూడా. అతనికి ఒకసారి అవకాశాన్ని ఇచ్చి చూడటం మానవత్వమూ, నాగరికతా లక్షణమూ అనిపించుకుంటుంది. ఆ కారణంగా ముద్దాయిని వెంటనే జైలుకి పంపటం కాకుండా మొదట ఏడేళ్ళపాటు ఏదైనా ఫ్యాక్టరీలో సామాన్య కార్మికుడిగా పని చేయించాలి. ఆ ఏడేళ్ళ కాలంలోనూ సంఘం అతని నడతనీ, గుణగణాల్నీ పరిశీలించి ఆ తర్వాత ఆ విషయంలో మంచి రిపోర్టులు ఇస్తే అతనికి విధించిన శిక్ష దానికదే రద్దవుతుంది. అలాకాక చెడురిపోర్టులు వస్తే మాత్రం కోర్టు తిరిగి పరిశీలించి విధించబడ్డ అసలు శిక్షను అమలుజరపటానికి అనుమతినిస్తుంది..."